

τυρον πέρα του δέοντος, πέρα του συνήθους) Μακεδ. Αυτό του κουπάβ' βρουμάει άγνύ παρξές Σάμ. 'Αγνύν πέτρα είναι το κλιθάρι (πλήρες λίθων) Σύμ. || Φρ. 'Αγνό χολή έκόπεν (μεγάλως ώργίσθη) 'Αμισ. || 'Άσμ.

'Ανατολή έβρεξε νερό κ' ή 'ύσι 'χνόν χαλάζι

Κάρπ. β) 'Επιρρηματ. έντελώς, καθ' όλοκληρίαν Μακεδ. (Κοζ.) Σάμ. Σύμ. Χίος: Ψάρι άγνύν τριγύλες Σύμ. Μυρίζ' άγνύ σκουρδές Σάμ. || 'Άσμ.

'Εκαμα τσαι την κούνην του άγνύν μαργαριτάρι Χίος

Κι τὰ καλιγουσφύρια του άγνύς μαργαριτάρι

Κοζ. γ) 'Επιρρηματ. πάντοτε, άκαταπαύστως Μακεδ. (Βελβ.): 'Αγνό έρχιι. 3) 'Ο έξ άγνής μετάξης Μακεδ. (Χαλκιδ.): 'Αγνός άλατζάς, άγνό φ'στιάφ', άγνό κίτ'νου, κόκ-κ'νου άγνό (όλομέταξον ύφασμα μετά ραβδώσεων κιτρίνων, έρυθρών). Συνών. άγνομέταξος. 4) 'Επί του κλιβά-νου, ό κεκαθαρμένος από της σποδιας και έτοιμος νά δεχθή τους άρτους και συνεκδοχικώς ό πεπυρακτωμένος Κως.

5) Τό ούδ. ως ούς. (κατά παράλειψιν του ούς. ψωμί), ό σίτινος άρτος Κάρπ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ά.): 'Εμείς άγνό τρώμε, μα άγνό δέν τρώμε' σεις άγνό δέν τρώτε, μ' άγνό τρώτε (λογοπ. έκ της διττής σημασίας του άγνό, σίτινος άρτος και πάντοτε) Μακεδ. Συνών. καθάρειο, δι' ό ιδ. καθάρειος. 6) 'Επί ιχθύων, ό άνευ λίπους Βιθυν.: Γούλο τό ψάρι άγνό είναι. β) Συνεκδ. άπαχος, λυπρός Θράκ. (Βιζ.): 'Αγνό χωράφι.

άγνους επίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. κ. ά. άγνύς Κρήτ.

Πιθανώς έκ του άρχ. επίθ. άγανός κατά τον νόμον του PKretschmer έν Glotta 1 (1909) 36 κέξ. 'Αγανά κατά ΡΒelon έκαλούντο υπό των χυδαίων όστρεά τινα τριδάκνα όνομαζόμενα. 'Ιδ. Κορ. έν έκδ. Ξενοκρ. κ. Γαλην. 144. 'Επειδή ή σάρξ των όστρέων και μαλακίων είναι μαλακή, όνομάσθησαν ταύτα άγανά καθά υπό των άρχαίων μαλάκια. Πβ. Πίνδ. Πυθ. 2,8 «άγαναΐσιν έν | χερσί» και Σουίδ. έν λ. άγανον «άγανός... κηρός». 'Ο τύπ. άγνύς κατά τὰ εις -ύς επίθετα, καθά μακρός - μα-κρός κττ.

1) 'Απαλός, μαλακός, τρυφερός, ιδία επί του δέρμα-τος του νηπίου, των νεαρών βλαστών, των άνθέων κττ. Κρήτ.: 'Αγνά 'ν' τὰ χέρια σου. 2) Ούδ. πληθ. άγνά ως ούς., τὰ μαλάκια Κρήτ. Κύθηρ. Συνών. άγνικά.

3) 'Επί ιχθύος, ό άνευ λεπίων Κεφαλλ.: 'Η παλαμύδα είναι άγνό.

άγνος ό, 'Ηπ. (Κεστόρ.) Κέρκ. άγνες Σκῦρ.

Τό άρχ. ούς. άγνος.

Τό φυτόν άγνος ή κοινή (vitex agnus - castus) της τάξεως των ιεροβοτανωδών (verbenaceae). Συνών. άγνέα, καναπίτσα, λυγαρξά, λυγξά. 'Ιδ. ΠΓεννάδ. 5.

άγνότη ή, Λέσβ. κ. ά.

Τό άρχ. ούς. άγνότης.

'Αγνότης, καθαρότης: 'Άσμ.

"Οση άσπράδα έλειψε από την έμορφιά σου, άγνότη σου την έπλασε ό Θεός μέσ' 'ς τή γαρδιά σου.

άγνοφάγος επίθ. άμάρτ. άγνόφαγους Λέσβ.

Πιθανώς έκ του επίθ. άγνός και του -φάγος, ό έκ του έφαγα άορ. του ρ. τρώγω. Πβ. άγνομασώ.

1) 'Ο όλιγοφάγος. 2) 'Ο έκλεκτικός περι τὰ έδέ-σματα, ό μη έσθίων τὸ προστυχόν.

άγνιās ό, 'Αθην. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Προπ. (Πά-νορμ.) άγdās Θράκ. (Μάδυτ.) 'Ιμβρ. Προπ. (Κύζ.) άγdās 'Ηπ. Θεσσ.

Τό Τουρκ. agda.

1) Σιρόπιον λίαν πεπυκνωμένον διά του βρασμού προς παρασκευήν του χαλβά 'Αθην. 2) Γλεῦκος πηχθέν διά του βρασμού, σίραιον ίκανώς πυκνόν 'Ηπ. Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Μάδυτ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) 3) Μείγμα σιροπίου και λεμονίου ως καλλυντικόν του προσώπου 'Ιμβρ. κ. ά.

άγνιώνω 'Ιων. (Σμύρν.) κ. ά. άγδώνω Πελοπν. (Τρίπ.) κ. ά.

'Εκ του ούς. άγνιās.

'Επί σιροπίου πέρα του δέοντος βρασθέντος και απο-κτήσαντος γεῦσιν πικρίζουσιν ένθ' άν.: 'Εβρασε πολὺ τό γλυκὸ και άγδωσε Τρίπ.

άγνωθία ή, Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ του επίθ. άγνωθος.

'Ασυνεσία, άπερισκεψία, μωρία. Συνών. άγνωσία 1.

άγνωθος επίθ. Εῦβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) άνέγνωθος Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ του στερητ. ά- και του ρ. γνώθω.

1) Παθ. δν δέν γνωρίζει τις, άγνωστος Πελοπν. (Λα-κων.): 'Εμπήκα σε μα έκκλησιά άγνωθη. Συνών. άγνώ-ριμος 2, άγνωρος Α 2, άγνωστος Α 1. 2) 'Ενεργ. αυτός που δέν γνώθει, αλόγιστος, ανόητος Εῦβ. (Κάρυστ.) Πόντ. (Τραπ.): 'Ο άγνωθον άνθρωπον λείι τον λόγον και 'κ' έργοικῃ που θά πάη Τραπ. Συνών. άγνωμος 1, άγνω-στος Β 1. 3) 'Αμαθής Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Και τώρα οί πλέον άγνωθοι από λόγου σας ήρθαν και έπροσκύνησαν εις τον άφέντη μας Καλάβρυτ. (έξ έγγράφου).

άγνωμα επίρρ. Κρήτ. άνέγνωμα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

'Εκ του επίθ. άγνωμος.

1) 'Ανευ γνώμης, άκουσίως Πελοπν. (Λακων.): 'Ανέ-γνωμά του τό έκαμε || 'Άσμ.

Γκίτα, νά πάης 'ς τό καλό άνέγνωμά μου και σταναιώς (μοιρολ.) Συνών. άβουλα 1, άβουλής, άγνωμάτιστα, άθελα. β) Χωρίς διάθεσιν, χωρίς όρεξιν Πελοπν. (Μάν.): 'Ανέγνωμά μου πῆγα 'ς τή χαρά (εις τον γάμον). Συνών. άνόρεχτα. 2) 'Απερισκέπτως, άσκόπως Κρήτ. || 'Άσμ.

'Εξώδιασά τα άγνωμα σε μάν άφοραδέρα.

άγνωμάτιστα επίρρ. Σῦρ. άνεγνωμάτιστα Σῦρ.

'Εκ του επίθ. άγνωμάτιστος.

'Ανευ της γνώμης τινός, χωρίς νά συμβουλευθῇ τίς τινα: Τά πῆρε άγνωμάτιστα του κυρού του. Συνών. ιδ. έν λ. άγνωμα.

άγνωμάτιστος επίθ. άμάρ. άνεγνωμάτιστος Σῦρ.

'Εκ του στερητ. ά- και του επίθ. *γνωματιστός γνωματίζω.

